

Paula Hawkins

Unghiul mort

Traducere din limba engleză de
Livia Szoke

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă:
Richard Ogle/TW

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Cristina Spătărelu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAWKINS, PAULA

Unghiul mort / Paula Hawkins ; trad. din lb. engleză de Liviu Szoke. - București :
Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1576-1

I. Szoke, Liviu (trad.)

821.111

Titlul original: Blind Spot
Autor: Paula Hawkins

Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2022

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1576-1

Partea I

IULIE

Jake Pritchard era mort.

Cadavrul său, cald încă, zăcea pe podea în locul în care bucătăria deschisă întâlnea livingul, cu un nimb de sânge îngroșat în jurul țestei zdrobite. Cald încă, dar categoric mort.

Ryan Pearce îngenunche în lichidul lipicios care se scursese din rănilor groaznice ale lui Jake. Ryan strângea telefonul în mână dreaptă. În stânga ținea un obiect greu de sticlă, mânjit cu lichide grețoase.

Ryan era încă acolo, tot în genunchi, tremurând și alb la față, când paramedicii dădură buzna pe ușă. Aceștia înțeleseseră imediat că nu mai era nimic de făcut pentru bărbatul întins pe jos, cu ochii deja sticloși și capul strivit. Așa că își îndreptară atenția spre Ryan.

„Ești rănit?” îl întrebară. Ce Dumnezeu se petrecuse aici? Când sosise? Ce văzuse, ce auzise? Mai fusese și altcineva în casă? Ryan clătină din cap, dar nu zise nimic. Părea incapabil să spună ceva, să priceapă ce i se întâmplă.

Paramedicii îi vorbiră cu blândețe. Cu mare grijă, unul dintre ei îl ajută să se ridice în picioare, luând

obiectul de sticlă din mâna lui și vârându-l într-o pungă de plastic. La baza acestuia, observă paramedicul, era gravat: *Jake Pritchard, Cel mai bun scenarist debutant, 2012.*

— El e? îl întreabă paramedicul pe Ryan. Acest bărbat este Jake Pritchard?

Ryan încuviință.

— Ne poți spune ceva despre el? De unde îl cunoști?

În sfârșit, vorbește și Ryan:

— N-am vrut să-i fac rău, se bâlbâie el, cu dinții clănțănind. Nu l-aș fi rănit niciodată. E cel mai bun prieten al meu. E fratele meu.

Edie dormise iar până târziu.

Își dădea seama, după unghiul în care pătrundea lumina în living, precum și după liniștea deplină din apartament, că e trecut de 9. Un adevărat lux să zacă întinsă pe canapeaua generoasă și luxoasă a lui Ryan. O adevărată bucurie să doarmă așa cum dormise ea, fără vise și nederanjată de nimeni.

Aici, în micuțul, dar splendidul apartament cu un dormitor al lui Ryan, Edie se simțea toropită seara de zgomotul orașului: tineri râzând și strigând beți, sirene în depărtare și zumzetul liniștitor al mașinilor trecând pe strada cu piatră cubică de dedesubt. Zgomotele oamenilor. Atât de diferite de singurătatea casei de pe faleză, unde nu puteai să asculți decât țipetele agonizante ale pescărușilor și nesfârșitul vuiet al valurilor ce se spărgeau de stânci. Era jenant, dar totodată adevărat: Edie dormea mai bine pe canapeaua lui Ryan decât în patul ei matrimonial.

După ce reuși să iasă din sacul de dormit, Edie își târșâi picioarele până în bucătărie și puse o capsulă în espressoare. Pe geamul bucătăriei vedea peste vârfurile

fagilor din grădina de vizavi de parc, până la dealul denumit Arthur's Seat, ce se înălța dincolo de ea. Inima îi tresălta în piept ori de câte ori stătea aici, înconjurată de frumusețe și de lux. Era parcă la o lume depărtare de casa lor dărăpănată de pe faleză, de grijile financiare și de deriva în care le-ajunsesse mariajul.

Revenită pe canapeaua din living, cu cafeaua în mână, Edie își verifică telefonul. Nu avea niciun apel de la Jake și nici vreun mesaj. Nu mai primise nicio veste de la el de mai bine de patruzeci și opt de ore. Tăcerea lui era neobișnuită, însă Edie își dădu seama, cu o înțepătură de vinovăție, că nu-i părea chiar rău de situație. Și-așa auzise prea multe de la el în ultima vreme.

Își bău cafeaua și deja era în drum spre baie ca să facă un duș când auzi soneria. Se gândi că trebuie să fie Ryan, întorcându-se de la alergare. Pesemne că-și uitase cheia. Apăsă butonul care debloca ușa de jos și deschise ușa apartamentului.

— Ce repede te-ai întors! strigă pe scări în jos, așteptându-se să-l vadă pe Ryan sărind mai multe trepte o dată.

Doar că nu era el. Ci altcineva. Doi altcineva, de fapt — doi bărbați în uniformă, cu expresii grave.

Pulsul lui Edie o luă razna.

— Ce se petrece? întrebă femeia, întinzând mâna pentru a se sprijini de toc.

— Un incident, îi răspunseră ei. La casa de pe faleză.

— Ce s-a întâmplat? continuă ea, căci avea o senzație de rău, ca și cum ceva alunecos îi umbla de colo-colo prin stomac. A avut loc o încăierare?

Polițiștii se uitară unul la altul, surprinși.

O conduseră înăuntru și închiseră ușa în urma lor. O așezară pe canapea și rămaseră în fața ei ca să-i explice motivul pentru care se aflau acolo. Soțul ei, îi spuseră apoi, fusese atacat în casa lor. Suferise răni grave la cap. În ciuda eforturilor paramedicalor, nu putuseră să-l salveze. Fusese declarat decedat la fața locului. Încă nu era limpede ce se petrecuse, dar se părea că avusese loc un jaf care mersese prost.

Preț de câteva secunde, Edie nu zise nimic. Îi ascultă cum vorbesc, așteptându-se în tot acest timp să se trezească. Își înfipse unghiile în palme, se ciupi de pielea de pe dosul lor, și totuși polițiștii nu dispăreau. Nu se trezi, panicată, dintr-un coșmar. Nu visa. Totul era real. Totul se întâmpla aieva.

— Unde-i Ryan? întrebă Edie după ce își regăsi în sfârșit vocea. Ce s-a întâmplat cu Ryan?

Polițiștii schimbară încă o privire.

— Ryan Pearce? întrebă unul dintre ei, cu o încredințatură adâncă pe chip. E la secție. Dă o declarație. El este cel... care l-a găsit pe domnul Pritchard. El a sunat la Urgență.

— Deci e bine? întrebă Edie. Ryan e bine?

De când se știa, Edie își amintea doar de ei trei: Jake, Ryan și ea.

Îi cunoscuse la școală, în Sussex. Edie abia împlinise unsprezece ani când se mutase cu familia ca să fie mai aproape de spitalul în care surioara ei, Georgina, era tratată pentru un cancer rar, declanșat în copilărie. Când se gândea la acele momente, cuvântul care-i venea în minte era „abandonată”. Părinții ei erau mereu în altă parte, tot timpul plini de angoasă din pricina surioarei neajutorate care le absorbea, ca un burete, toată dragostea. În vreme ce Georgina era slabă, Edie trebuia să rămână puternică. Trebuia să se țină tare. Trebuia să se descurce singură.

Și se descurcase. Edie încercase să ignore senzația de abandon, o împinsese departe, într-un ungher al minții, și luase viața în piept. Pleca la școală cu bicicleta. Își pregătea singură masa când ajungea acasă. Ba, uneori, mergea singură la culcare.

Când a împlinit doisprezece ani, a început cursurile la o școală particulară. Prin comparație cu ceilalți copii, părea matură: era serioasă, tăcută și stăpână pe sine. Însă restul fetelor din clasă nu vedeau putere sau

independență: ele vedeau o fată plictisitoare și înțepată. Îi luau în râs aerul serios și, cu cât râdeau mai tare de ea, cu atât mai distantă devenea Edie. Le trata cu dispreț, ca pe niște cretine ce rânjeau tot timpul, cum le considera în sinea ei. Destul de repede, s-a trezit la fel de singură la școală precum era și acasă.

Până când, într-o zi de la finalul semestrului de vară, a alunecat pe pietriș când cobora dealul înapoi spre casă și a căzut de pe bicicletă. Stătea pe jos, adunându-și bucățile de pietricele din zgârietura de la genunchi, când doi băieți au coborât dealul în viteză. I-a recunoscut de la școală — erau mai mari cu un an, doi băieți înalți, bruneți, de care ceilalți copii se țineau departe din cine știe ce motiv. Cei doi au sărit de pe biciclete, iar cel mai înalt dintre ei i-a întins mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Ești bine? a întrebat-o.

Surâsul lui era ușor strâmb, iar într-o parte a feței avea o gropiță adâncă. Era cel mai frumos băiat pe care îl văzuse vreodată.

Edie i-a întins mâna.

— Eu sunt Ryan, a spus el în timp ce o sălta fără efort în picioare.

Celălalt băiat, care îngenunchease în țărână ca să-i examineze roata bicicletei, a rostit încet:

— Eu sunt Jake.

Și asta a fost tot, un fulger scurt, care i-a oprit inima în loc. Edie a știut dintr-odată că el era alesul. De atunci înainte, au fost doar ei trei, împreună, de nedespărțit.

Numai că acum mai erau doar doi: Edie, făcută ghem într-un colț al canapelei, cu podeaua din jur plină cu șervețele, și Ryan, care umbla încolo și înapoi,

tocind mocheta. Ryan avea ochii mari, febrili, prea agitat să-i stea alături, prea rănit ca să mai facă și altceva în afară de-a relua în minte oribila scenă din acea dimineață și de a i-o descrie și ei.

— Era atâta sânge, Edie, că n-am putut... să *fac* nimic! Am încercat... am încercat să-l resuscitez, dar în zadar. Adică — normal că era inutil, doar era... mort. Și apoi m-am trezit plin de sânge, și stăteam pur și simplu acolo, și le-am zis că e fratele meu. Iar apoi au dorit să afle de ce mint, și le-am zis că nu mint. Nu am *mințit*.

Ryan clătină din cap înainte să continue:

— Așa spuneam mereu, nu-i așa? Era fratele meu. Eram ca frații. Nu știu de ce le-am spus așa. Nu știu de ce le-am spus *atunci*. Hristoase, Edie, era atâta sânge...

Edie trase adânc aer în piept și-și încheștă pumnii.

— Ryan, te rog, nu...

— Îmi pare rău! zise bărbatul, uitându-se o clipă la ea. Îmi pare rău!

Amuți vreo douăzeci de secunde, poate treizeci, apoi începu din nou să vorbească.

— Am așteptat câteva minute în mașină înainte să intru. Doar citeam ceva pe telefon, înțelegeți, doar citeam, doar... Nu făceam nimic de fapt, ci doar pierdeam vremea... doar pierdeam vremea.

Glasul i se frânse. Avea de gând s-o spună iar. Femeia știa asta.

„Dacă aș fi intrat din prima. Dacă aș fi dat buzna pe ușă în loc s-aștept, în loc să ocolesc pe partea cealaltă a casei. Dacă dacă dacă...”

Îi spusese de vreo zece ori povestea: cum se dusesese acasă la Jake pentru obișnuita lor tură de alergare de joi

dimineată. Cum ajunsese mai devreme, pentru că traficul fusese mai lejer decât de obicei, așa că mai pierduse un pic vremea pe telefon în mașină. Când mersese să bată la ușa, nu primise niciun răspuns, așa că ocolise toată casa, ajungând pe partea cu faleza. Văzuse că ușa glisantă de sticlă era deschisă, dar nu-și făcuse griji, pentru că Jake o lăsa deseori așa.

Totuși, în clipa în care intrase în casă, își dăduse seama că ceva e în neregulă. Unul dintre scaunele din sufragerie era răsturnat pe o parte și-n aer se simțea un bizar iz metalic. Ryan îi povestise cum l-a găsit pe Jake, întins cu fața în jos pe podeaua bucătăriei. Încercase să-l întoarcă pe partea cealaltă, dar nu reușise din prima.

— Era atâta sânge! repetă. Un adevărat dezastru...

— Te rog! îl opri Edie încă o dată, întinzând mâna spre el și cu chipul brăzdat de lacrimi. Te rog, nu mai spune asta!

Degetele li se atinseră și contactul părui să-l facă pe Ryan să-și revină. Se prăbuși în genunchi în fața ei, trăgând-o aproape de el. Femeia îi simți mirosul stătut de transpirație pe sub apa de colonie atunci când o sărută în creștetul capului, apoi pe obraz, în timp ce îi șoptea în păr:

— Îmi pare rău, E! Îmi pare tare rău!

O ținu așa preț de câteva secunde foarte lungi, apoi se ridică în picioare și plecă în bucătărie. Luă de acolo o sticlă de whisky și două pahare, apoi se întoarse și se așeză lângă ea. Turnă pentru amândoi în pahare.

— Ce-o să ne facem fără el? întrebă bărbatul pe un ton moale.

Edie clătină din cap.

— Pur și simplu nu înțeleg. Nu înțeleg cum de s-a întâmplat așa ceva, cum de cineva... *de ce* s-ar fi aflat cineva acolo? E la kilometri buni de orice casă, și doar nu era nimic de furat de-acolo...

Ryan clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să stea singur, zise el, făcând-o pe Edie să tresară. Nu, n-am vrut să spun...

Părea zdrobit, așa că o prinse iar de mână.

— N-am vrut să spun că ar fi trebuit să fii *tu* acolo. Voiam să zic că *eu* ar fi trebuit să fiu. Ar fi trebuit să ajung mai devreme. Pur și simplu urăsc ideea de a-l ști singur... Mereu am fost eu și cu el, înțelegi?

Edie își mușcă buza.

— Slavă Domnului că n-ai fost acolo, E! Slavă Domnului, pentru că altfel... Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla altfel.

Ryan își bău whiskyul și își mai turnă un pahar. În timp ce se apleca să-i umple paharul lui Edie, avea o expresie imposibil de deslușit — pe chip i se citea și suferința, dar și vina. Ryan sorbi din băutură.

— Mă simt ca și cum l-am fi trădat, adăugă el.

Nu se uită la ea, însă Edie știa ce-i trece prin cap. Se gândea la timpul petrecut împreună de când ea-l părăsise pe Jake, în urmă cu două săptămâni. Ei doi, aici, pe canapea, unul lângă altul, seară de seară, bând vin și râzând de cine știe ce chestie ridicolă de la televizor, ea cu piciorul lipit de al lui, privindu-se când și când în ochi, ea cu stomacul plin de noduri și el la fel, fără îndoială. Știind amândoi — fără a fi nevoie de cuvinte — că era doar o chestiune de timp.

— N-am făcut nimic greșit, zise Edie.

Ryan mai turnă niște whisky. Ea voia să-l ia de mână, dar se temu dintr-odată că s-ar putea simți ofensat. Ba poate chiar ar fi învinovățit-o pentru ce simțeau amândoi acum. Femeia începu iar să plângă, însă lacrimile acestea nu erau doar pentru Jake, ci și pentru ea și Ryan. Se gândea că, de aici înainte, fantoma lui Jake avea să rămână mereu între ei doi, absența lui fiind o permanentă acuzație.

Edie se trezi cu un tresărit, cu capul zvâcnind și cu gura uscată. Îi luă câteva clipe să-și amintească, să fie cuprinsă din nou de groază. Jake nu mai era. Soțul ei nu mai era. Iar ea rămăsese cu amintirea tuturor lucrurilor oribile pe care i le spusese înainte să-l părăsească.

Se întâmplase cu aproape două săptămâni în urmă. Jake și Edie se aflau în bucătărie, acasă — la casa de pe faleză. Edie pregătea cina, iar Jake își recitea una dintre cărțile lui despre scrierea de scenarii. Destupaseră o sticlă de vin și aproape o terminaseră, ambii fiind deja la al doilea pahar.

În timp ce Edie amesteca în sos, auzise vibrând telefonul. Aruncase o privire peste umăr: telefonul se afla pe insula din bucătărie, cam la doi pași de cotul lui Jake, un pic prea departe ca el să poată citi ce era pe ecran. Îl văzuse ridicând privirea și apoi revenind la carte. După vreo treizeci de secunde, vibrase din nou. Edie se întinsese repede și-l luase.

Deja simțea privirea lui Jake în timp ce citea mesajele.

— Cine e? întrebese Jake, cu ochii în carte.

Edie se întorsese cu spatele și-și făcuse de treabă cu sosul, amânând câteva clipe răspunsul:

— Lara.

— A, da? întrebase el pe un ton calm. Ce vrea?

Edie se opriase iarăși.

— Se gândește să facă ultramaratonul despre care ne-a tot pomenit... știi, Marele Tur Glen sau... cum i-o fi zicând.

Edie se întorsese spre el.

— Vrea să știe dacă mă voi antrena cu ea.

Jake ridicase privirea din carte.

— Vrea să știe dacă te vei antrena cu ea pentru Marele Tur Glen sau „cum i-o fi zicând”? Exact asta a scris în mesaj?

Edie a scos un oftat prelung.

— A pomenit doar de marele tur. Am mai discutat despre asta. Nu-mi mai amintesc cum se numește. Isuse! Vrei să citești mesajul? Asta vrei, Jake?

Edie i-a întins telefonul. Cu dinții de sus înfipti în buza de jos, spera din tot sufletul că el avea să se întoarcă la carte. Se ruga să fie prea jenat, prea mândru ca să ia telefonul și chiar să se uite la mesajele care nu erau nicidecum de la Lara. Erau de la Ryan, care o întreba cum o mai duce și dacă vrea să se întâlnească în weekend la o cafea.

Însă Jake nu era deloc jenat și-și pierduse și toată mândria. A întins mâna și a luat telefonul.

— Da, bine, a spus el. Hai să aruncăm o privire.

Edie îi smulse telefonul ca și cum s-ar fi opărit.

— Pentru numele lui Hristos! s-a răstit ea.

Sub nicio formă nu-i putea spune adevărul. Că mințise din cauză că știa că el avea să exagereze dacă afla că primește mesaje de la Ryan, pentru că-n ultima

vreme exagera din orice. Că îl mințise doar pentru că-și dorea să aibă parte de o seară liniștită. Acum, atacul era singura ei formă de apărare.

— E ridicol, Jake! Ești paranoic! Acum vrei să-mi citești și mesaje! Ești *incredibil*!

— Tu mi-ai oferit telefonul! a țipat și el.

— Subliniam doar o idee. Încercam să-ți arăt cât de nebunește te porți. Eu nu am cerut niciodată să-ți citesc mesaje!

Și-a pus telefonul în buzunarul de la spate, apoi s-a întors la aragaz și a început să amestece furioasă.

— Ai idee cum e să trăiești cu cineva care n-are încredere în tine?

A auzit bufnetul scos de taburetul din spatele ei, când Jake a țâșnit în picioare.

— Tu ai idee cum e, a spus el cu un glas periculos de scăzut, să simți că persoana pe care o iubești te minte tot timpul? Să-i urmărești chipul de câte ori primește un mesaj și să știi că-ți ascunde ceva? Să nu știi niciodată pe unde-a umblat, ce-a făcut...

— O, Doamne!

Edie s-a răsucit cu fața spre el, împrăștiind sos pe toată podeaua în timp ce flutura din lingură.

— Pur și simplu a devenit de *nesuportat*. Am devenit practic o prizonieră în blestemata asta de casă, iar tu te plângi că nu știi pe unde umblu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? Ce-ai pățit? De unde-ți vin ideile astea nebunești?

Cearța a devenit apoi tot mai aprinsă. Urmând direcția obișnuită, cu aceleași argumente pe care și le-aruncau de luni întregi în față. Doar că acum a ieșit

cu adevărat urât. El o acuza că-l minte, că-l trădează. Ea se apăra cu furie, împrôșcându-l cu înjurături, aruncându-i în față toate acele lucruri oribile care-i veneau în cele mai negre momente, chestii pe care nu-și închipuise niciodată că i le va spune. Că e nebun, paranoic și egoist. Un ratat. Că regretă că a pierdut atâția ani, în care-l sprijinise în timp ce el scria. Că urăște casa de pe faleză, că își dorea să nu se fi mutat niciodată acolo, că tot ce voia era să scape de-aici.

— Și atunci de ce nu pleci, Edie? De ce nu pleci și gata? Pleacă! Du-te învârtindu-te la Ryan, i-a mai aruncat el, așa cum faci de fiecare dată!

Iar ea făcuse întocmai.